

SP nr 280

---

styczeń 2019 | Numer 8

SPECOPORADNIK

**Zespół specjalistów Szkoły Podstawowej
z Oddziałami Integracyjnymi nr 280
im. Tytusa Chałubińskiego**

Świat gier komputerowych

Miliony ludzi codziennie spędzają czas przed ekranami swoich komputerów, smartfonów, a gry komputerowe są już na tyle dostępne, że każdy ma z nimi styczność. Bardzo dużo mówi się o wartości edukacyjnej gier komputerowych, o tym jak powszechną są rozrywką, ale wspomniane zostają też informacje o złych stronach korzystania z technologii.

Wstęp do gier

Współcześni rodzice mają bardzo ważne zadanie: dowiedzieć się o wirtualnym świecie jak najwięcej, tak aby umiejętnie kierować wychowaniem za pomocą gier komputerowych, chronić dzieci przed negatywnymi wpływami płynącymi z gier. Od ich zaangażowania zależy to, czy korzystanie z gier będzie dla dziecka bezpieczną rozrywką, dobrą zabawą i pomocnym narzędziem do nauki.

Mianem wartościowej gry komputerowej określa się gry, które nie dość, że przynoszą rozrywkę, bawią to jeszcze uczą i rozwijają intelektualnie.

Gry komputerowe - zalety

- * Wypracowanie zdolności samodzielnego podejmowania decyzji (oczywiście nie mam tu na myśli podjęcie decyzji jak zniszczyć przeciwnika).

- * Gry poprawiają refleks, logiczne myślenie, sprawność manualną, rozwijają umiejętność po-

strzegania, uczą jak dojść do celu, wymuszają samodzielne podejmowanie decyzji i ponoszenie konsekwencji za te decyzje.

- * Oprócz tego prezentują sposoby szukania wskazówek, uczą dobrych wzorców, doskonałą kondycję wzrokowo-ruchową czy pokazują, że w niektórych sytuacjach należy podporządkować się określonym zasadom, aby odnieść sukces.

- * Spełniają również rolę terapeutyczną, leczą z lęków, fobii, a także pozwalają się dowartościować i uwierzyć w siebie osobą niepewnym i zdolowanym.

- * Natomiast gry wieloosobowe uczą współpracować z grupą, uświadamiają jak się w niej odnaleźć, jak również uczą strategii i współpracy.

Wciągająca aktywność

Dzieci chętnie kontynuują grę dzięki natychmiastowej gratyfikacji w przypadku osiągnięcia sukcesu, nagrodom (często stanowiącym istotę gry) i personalizacji, która umożliwia indywidualne traktowanie gracza i pozwala na grę w jego tempie.

Jednak każdy medal ma dwie strony, gry komputerowe mają również swoje wady.

Gry komputerowe – wady

- * Gry niosą ze sobą zagrożenia dla prawidłowego rozwoju psychicznego młodego człowieka. Znaczna ilość gier zawiera sceny przemocy i wyrafinowanego okrucieństwa. Wiele osób uważa, że gry zaszczepiają w gracz spory ładunek agresji i przemocy, który może utrwalić się w przekonaniu dziecka, iż przemoc i okrucieństwo jest stanem normalnym, potrzebnym, by przetrwać w realnym świecie. Gry toczą się w nierealnym świecie, innym od ota-

czającej dziecko rzeczywistości. Bohater, w którego wciela się dziecko jest obdarzony wielką mocą. Pokonuje dziwaczne stwory. W tych scenach krew leje się strumieniami, a ofiary krzyczą z bólu. Jeśli dziecko poświęca grom dużo czasu może zatracić poczucie dystansu między światem wirtualnym a rzeczywistym. W mediach już słyszy się o wydarzeniach, gdy np. dziecko wyskoczyło z okna, bo myślało, że posiada nadludzkie zdolności, podobnie jak ulubiony bohater z gry komputerowej.

- * Oddziaływanie gier na psychikę dziecka jest o wiele silniejsze niż oglądanie przemocy w telewizji. W grze dziecko nie tylko ogląda przemoc, ale także samo jej dokonuje, by wygrać. Kiedy dziecko zabija po raz pierwszy przeżywa swój czyn emocjonalnie, gdy robi to po raz tysięczny jest to dla niego obojętne emocjonalnie, uważa, że jest to konieczne, aby przetrwać w grze i wygrać.

- * Dzieci lubią grać w gry komputerowe, ponieważ dostarczają one im rozrywki i zabijają nudę. Pograżając się w zabawie mogą bez końca zgłębiać tajniki gry i dążyć do mistrzostwa, gry są często substytutem towarzystwa innym osób. Takie mogą być początki nałogu, uzależnienia od gier komputerowych.

Pierwsze symptomy uzależnienia od gier:

- * dziecko ożywia się jedynie przed komputerem,
- * ma problemy z koncentracją uwagi,
- * śpi nerwowo, często budzi się w nocy,
- * spędza coraz więcej czasu przed komputerem, przestaje utrzymywać kontakty z rówieśnikami,
- * zaprzestanie grania powoduje u dziecka złe samopoczucie, rozdrażnienie, a nawet wybuch niekontrolowanej agresji,
- * nie zwraca uwagi na szkody jakie przynosi spędzanie czasu przy grach komputerowych – problemy z nauką, zaniedbywanie obowiązków, osłabienie więzi z rodzicami.

Jak uchronić dziecko przed zagrożeniami płynącymi z gier komputerowych?

- * Rodzice powinni zwracać uwagę w jakie gry grają dzieci.
- * Rodzice powinni ustalić na jakich warunkach dziecko może korzystać z komputera oraz w jakie gry może grać.
- * Powinni wyjaśnić dziecku oddziaływanie gier zawierających przemoc na ich psychikę.
- * Zapoznać dziecko z innym rodzajami gier: logiczne, edukacyjne.
- * Dziecko powinno korzystać z gier i komputera tylko wtedy, gdy rodzice są w domu.
- * Należy określić czas korzystania z komputera, robić przerwy.
- * Stosować zasadę „najpierw zrób to co do ciebie należy, potem komputer” oraz konsekwentnie jej przestrzegać.
- * Zainteresować dziecko inną formą spędzania wolnego czasu.
- * Zapraszać do domu koleżanki i kolegów.

Jak dobierać gry komputerowe dla dzieci?

- * Aby pomóc rodzicom w doborze gry odpowiedniej dla wieku swojej pociechy stworzone zostały specjalne oznaczenia, informujące użytkowników o minimalnym zalecanym wieku graczy, bądź o rodzaju treści, jakich możemy spodziewać się w grze.
- * Kupując gry z różnych źródeł, możemy spotkać kilka systemów oznaczeń: amerykańsko-kanadyjski ESRB, niemiecki USK, japoński CERO i przede wszystkim **ogólnoeuropejski PEGI**.

Symbole PEGI
(Ogólnopolskiego Systemu Klasyfikacji Gier) i ich znaczenie:

OZNACZENIA WIEKOWE

Treść gier oznaczonych w ten sposób uznaje się za odpowiednią dla wszystkich grup wiekowych.

Gra, która w innym przypadku zostałaby zakwalifikowana do grupy 3, lecz zawierająca przerażające dźwięki lub sceny, może być uznana za odpowiednią dla tej grupy wiekowej. Dopuszczalne są sceny obejmujące częściową nagość, ale nigdy w kontekście seksualnym.

W tej kategorii wiekowej znajdują się gry pokazujące przemoc wobec postaci fantastycznych nieco bardziej dosłownie i/lub przemoc wobec postaci o ludzkim wyglądzie lub rozpoznawalnych zwierząt nieprzestawioną dosłownie, a także gry wideo pokazujące nieco bardziej dosłowną nagość. Ewentualne wulgaryzmy muszą mieć łagodny charakter i nie mogą zawierać odwołań do seksu.

Ten symbol jest nadawany, jeżeli przemoc lub aktywność seksualna wyglądają tak jak w rzeczywistości. Gry w kategorii 16 mogą zawierać bardziej rażące wulgaryzmy, mówić o paleniu tytoniu i zażywaniu narkotyków oraz przedstawiać działalność przestępczą.

Za gry dla dorosłych uznaje się gry przedstawiające daleko posuniętą przemoc i/lub specyficzne rodzaje przemocy. Daleko posunięta przemoc jest najtrudniejsza do zdefiniowania, ponieważ w wielu przypadkach stanowi pojęcie bardzo subiektywne, ale ogólnie można ją określić jako sceny przemocy powodujące u widza uczucie odrazy.

KLASYFIKACJA TREŚCI

Przemoc

Gra zawiera sceny przemocy.

Seks

W grze pojawiają się obrazy nagości i/lub zachowania seksualne bądź odniesienia do seksu.

Narkotyki

W grze przedstawione lub wspomniane jest użycie narkotyków (w tym alkoholu i tytoniu).

Strach

Gra może wzbudzać lęk lub strach u małych dzieci.

Dyskryminacja

Gra przedstawia sytuacje dyskryminacji lub zawiera materiały, które mogą zachęcać do dyskryminacji.

Wulgaryzmy

W grze występują wulgaryzmy.

Hazard

Gra zachęca do hazardu lub uczy go.

Gra online

Możliwość gry przez Internet.

Beata Szewioła - pedagog

Nadpobudliwość psychoruchowa dzieci

Dzieci dotknięte zespołem nadpobudliwości (ang. skrót ADHD) mają problemy z utrzymaniem uwagi, źle kontrolują własną impulsywność, odznaczają się nadmierną ruchliwością. O zespole nadpobudliwości psychoruchowej mówimy tylko wtedy, gdy objawy te są niewspółmierne do wieku i poziomu rozwoju dziecka, a także stają się źródłem wyraźnych niepowodzeń w domu i szkole, niekorzystnie wpływają na życie rodzinne, naukę i rozwój dziecka.

Zaburzenia uwagi przejawiają się krótkim okresem roztargnienia, trudnościami w koncentracji, nieumiejętnością wybrania tego, na czym w danym momencie należy się skupić, np. na wypowiedzi nauczyciela w klasie oraz bardzo łatwym rozpraszaniem się pod wpływem zewnętrznych bodźców, np. wejścia kogoś do klasy lub przejeżdżającego samochodu. Dzieci nadpobudliwe zatem koncentrują się w spokojniejszym otoczeniu, kiedy są izolowane od tego, co może je rozpraszać i kiedy bardzo jasno jest określone, na czym mają się skupić. Pomaga im także, jeśli w trakcie zadania są dodatkowo zachęcane do jego wykonania.

Zaburzenia uwagi powodują zwykle, że dotknięte nimi dzieci gorzej radzą sobie w szkole. Osiągają słabsze wyniki i mają gorsze kontakty z nauczycielami. Pochodną zaburzeń uwagi jest stałe gubienie przedmiotów, a także zapominanie o różnych rzeczach, gdyż aby coś zapamiętać, trzeba najpierw na to zwrócić uwagę.

Problemy z impulsywnością i kontrolą zachowań oznaczają wykonywanie przez dziecko czynności bez przewidywania, jakie mogą być ich następstwa. Dotyczy to zarówno samego dziecka, jak i innych. Dzieci z zespołem nadpobudliwości psychoruchowej zwykle rozpoczynają wykonywanie zadania bez całkowitego zrozumienia instrukcji. Często nie wysłuchują jej nawet do końca. Mają kłopoty z wykonaniem długoterminowych i złożonych prac. Trudniej im uczyć się z wcześniejszych doświadczeń oraz ogólnych zasad. Są bardziej gadatliwe, przerywają innym, nie czekają na swoją kolej w grupowych sytuacjach. Nic dziwnego, że częściej niż zdrowe dzieci są nie lubiane przez rówieśników oraz prowokują innych do wyrażania negatywnych opinii o sobie. Mają krótszy okres odwiekania działania, muszą zrobić natychmiast coś, co przychodzi im do głowy, i nie potrafią czekać na nagrodę lub pochwałę. W klasie szkolnej często oznacza to wtrącanie się do wypowiedzi nauczyciela czy innych dzieci lub nieustanne domaganie się pytania. Nadmierna impulsywność ma jednak także tragiczne następstwa. Dzieci nadpobudliwe znacznie częściej niż pozostałe ulegają poważnym wypadkom lub w nich giną, gdyż np. wybiegają na jezdnię, nie sprawdzwszy, czy nadjeżdża samochód.

Objawy nadpobudliwości

Nadmierna ruchliwość dziecka, niepołączona z wykonywaniem przez niego zadania, jest irytująca dla będących wokół osób. Dziecko

nadpobudliwe z trudnością pozostaje w jednym miejscu, często biega, wspina się na meble, u starszych dzieci i nastolatków może to się ograniczyć do wiercenia, kręcenia się na krześle, rysowania, obgryzania długopisu lub poczucia wewnętrznego niepokoju. Co charakterystyczne, aktywność dziecka nadpobudliwego zwykle jest dość chaotyczna, nie służy określonemu celowi.

Obecnie uważa się, że przyczyną tego zespołu najczęściej nie jest organiczne uszkodzenie mózgu na skutek działania patologicznych czynników, ale raczej odmienny sposób dojrzewania układu nerwowego. Spowodowane jest to zmianami w obrębie materiału genetycznego, co z kolei powoduje zmiany pracy niektórych struktur mózgu, a w konsekwencji zaburzenia procesów psychicznych. Za takim wyjaśnieniem przemawia przebieg zespołu nadpobudliwości psychoruchowej, czyli zmniejszanie się nasilenia lub ustępowanie objawów wraz z wiekiem u dużej liczby pacjentów.

Za założeniem, że nadpobudliwość jest genetycznie uwarunkowaną cechą przemawiają też wyniki badań nad rodzinami dzieci nadpobudliwych, w których znacznie częściej występuje nie tylko nadpobudliwość, ale także różne zaburzenia będące wynikiem zaburzonej kontroli impulsów i nieuwagi. W badaniach nad adoptowanymi dziećmi z zespołem nadpobudliwości wymienione problemy pojawiają się znacznie częściej w rodzinach ich rodziców biologicznych niż adopcyjnych.

Objawy zespołu nadpobudliwości psychoruchowej zmniejszają się z wiekiem.

Najszybciej ustępuje nadrucholiwość - dziecko, które w pierwszej klasie biegało po pomieszczeniu, w trzeciej już tylko się wierci. Wolniej natomiast poprawia się zdolność skupiania uwagi. W okresie dojrzewania objawy utrzymują się u ponad 2/3 chorych. Poprzednio widoczne cechy są nadal obecne, jednak na pierwszy plan wysuwają się problemy z koncentracją uwagi oraz trudności w nauce. Dorastający mają sporo problemów związanych z nauką, której wyniki są często poniżej ich potencjalnych możliwości. Są mniej dojrzały od rówieśników, mają problemy w kontaktach społecznych z rówieśnikami, nauczycielami czy rodzicami. Często mają niską samoocenę.

Przetrwanie zespołu nadpobudliwości psychoruchowej grozi zwiększonym ryzykiem rozwinięcia się antyspołecznych zachowań, wejścia w konflikt z prawem, uzależnienia. Wiele danych wskazuje, że u dzieci z ADHD obserwuje się zwiększone ryzyko występowania innych zaburzeń psychicznych w dzieciństwie, w okresie dojrzewania i w dorosłym życiu. Można w to włączyć zachowania antyspołeczne, uzależnienie od alkoholu i narkotyków, depresję, większe ryzyko popełnienia samobójstwa.

Nie wydaje się to związane tylko z nadpobudliwością jako cechą człowieka, ale raczej z jej konsekwencjami. Dziecko nadpobudliwe jest bardzo często karane za swoje objawy, odbiera nieustannie mnóstwo negatywnych informacji o sobie: słyszy, że jest niegrzeczne, leniwe, nie słucha i przeszkadza. Na podstawie tych informacji tworzy obraz siebie jako osoby gorszej od innych, złej, nieuda-

nej. W zależności od warunków rodzinnych i cech temperamentu może zareagować na to agresją lub wycofaniem i rezygnacją z wszelkich usiłowań. U części nastolatków objawy zaburzeń uwagi są minimalne, dominuje natomiast przekonanie „i tak mi się nie uda”, nabyte w czasie lat niepowodzeń szkolnych.

Nadpobudliwość nie jest taką chorobą, że łatwo można podzielić dzieci na zdrowe i chore. Jest bardzo nasiloną cechą człowieka, a podział na dzieci spokojne, przeciętne, żywe, bardzo żywe i nadpobudliwe jest kwestią dość umowną. W każdym zatem przypadku, gdy podejrzewamy nadpobudliwość, należy zadać pytanie, czy mamy do czynienia z nadpobudliwością patologiczną. Może raczej jest to zbliżający się do granic normy wariant normalnego rozwoju?

Aby można było mówić o zespole nadpobudliwości, dziecko musi mieć objawy stale lub niemal stale, choćby o różnym nasileniu, a zatem i w szkole, i w domu, i na podwórku. Zwykle najbardziej nasilone są w szkole, ze względu na konieczność zachowania tam stałej uwagi i pozostawania w jednym miejscu. Ważne jest także

stwierdzenie, że objawy te występują od wczesnego dzieciństwa. Nadpobudliwość jest cechą człowieka, która ujawnia się z różną siłą w rozmaitych sytuacjach, więc może się znacznie nasilić pod wpływem stresu, w dużej klasie, po zmianie nauczyciela, ale także w przypadku problemów rodzinnych. Kiedy indziej może być mniej nasilona, jednak zwykle nie można powiedzieć, że jej objawy kiedyś, poza wczesnym dzieciństwem, nie występowały. Jeśli dziecko dość dobrze radziło sobie w domu i w szkole, nie miało zaburzeń uwagi, nie było nadruchliwe, a nagle zaczyna mieć kłopoty, oznacza to zwykle, że albo zachorowało na jakąś chorobę, bądź też coś dramatycznego wydarzyło się w jego życiu - w obu przypadkach nie możemy oczywiście mówić o zespole nadpobudliwości.

Od czego zacząć terapię?

Pracę z dzieckiem nadpobudliwym zawsze zacząć trzeba od akceptacji jego odmienności i tego, że być może nigdy nie będzie idealnym, wymarzonego dzieckiem. Pomaga to dopasować wymagania do realnych możliwości i chroni wszystkich przed kolejnymi niepowodzeniami. Jeśli rodzice nadpobudliwego ośmiolatka za cel pracy przyjmą, że ma on sam siadać do lekcji i codziennie o nich pamiętać, poniosą klęskę. Jeśli zaś spróbują osiągnąć tyle, że ma on sięść do lekcji po trzecim przywołaniu, o umówionej porze i razem z mamą sprawdzić, co jest zadane, mają jakieś szanse na sukces.

ADHD to zespół objawów, z których czasami się wyrasta, ale które istnieją i nie można ich zmienić, można natomiast modyfikować otoczenie, stwarzając dziecku

korzystniejsze warunki do zdobywania wiedzy i przebywania w grupie.

Dziecko nadpobudliwe żyje w nieustannym chaosie, wymaga więc przyjaznego, uporządkowanego i stałego otoczenia. Podstawą leczenia jest uświadomienie sobie niedostosowania dziecka i dostarczenie mu pomocy z zewnątrz. Stworzenie stałego planu dnia, stałych reguł obowiązujących w domu i szkole, przypominanie o tym, co jest zadane i co trzeba zabrać do szkoły, pomoc w zorganizowaniu nauki i ustaleniu kolejności wykonywania zadań podczas odrabiania lekcji.

Dziecko z ADHD nie przewiduje następstw różnych zjawisk, nie widzi związku między bieganiem po klasie, a niezadowoleniem nauczyciela nie dlatego, że nie zna zasad, ale dlatego, że nie potrafi ich zastosować w codziennym życiu. Ma trudności z zaplanowaniem i organizowaniem tego, co ma zrobić. Jest ciągle zagubione w tysiącu różnych spraw i informacji. Pomocą dla dziecka jest tworzenie mu zewnętrznej struktury. Potrzebuje ono spójnych reguł, dokładnego planowania tego, co ma robić. Jasnych oczekiwań ze strony dorosłych, a także ustalonych konsekwencji swoich zachowań - nagród, pochwał i następstw złamania reguł.

Zmiany sposobu nauczania

Nauczyciele zaczynają od rzeczy najprostszych, czyli ustawienia ławki dziecka nadpobudliwego bliżej biurka, w pewnym oddaleniu od innych dzieci. Takie usytuowanie ogranicza ilość wzmocnień otrzymywanych od kolegów, będących reakcją na zachowanie dziecka, jak np. błaznowanie, ułatwia to też im stałe

monitorowanie zachowania dziecka. Pozwala częściej przekazać uczniowi nadpobudliwemu informacje dotyczące jego pracy i zachowania. Taka izolacja dziecka może pomagać w skupieniu uwagi. Ważne, żeby takie usadzenie ucznia nie było odebrane przez niego jako kara. Informujemy go, że siedzi sam, bo trudno mu się skupić, inne dzieci nie będą mu przeszkadzać.

Dziecko nadpobudliwe ma ogromne trudności w organizowaniu sobie pracy i wszelkich życiowych aktywności, co prowadzi do wielu kłopotów z kończeniem prac itd. Ważne jest więc ustalenie jasnych reguł pracy w klasie, określających jej strukturę i wyrażających oczekiwania nauczyciela, które można by ująć w pięciu punktach:

1. Siedź na swoim miejscu.
2. Zajmij się swoim zadaniem.
3. Patrz na mnie lub wykonywane zadanie.
4. Mówi tylko jedna osoba.
5. Pracuj.

Mogą one być wywieszone w widocznym miejscu, tak aby można się było do nich odwołać. Co ważne, odwołanie się do reguł jest upomnieniem, natomiast nie oskarża dziecka i go nie piętnuje.

Pobudzanie uwagi dziecka

Nieuwaga jest charakterystyczną cechą nadpobudliwego dziecka, ale specjalne techniki mogą mu pomóc się koncentrować i utrzymać uwagę na zadaniu. Zadania i nauczane treści powinny być przekazywane w bardzo szybki, „reporterski” sposób, dostosowany do możliwości koncentracji dziecka. Powinny być też prezentowane w małych dawkach, a nie wszystkie w jednym czasie. Można wykorzystać krótki czas koncentracji dziecka, pracując z zegarkami w rodzaju kuchennych timerów. Zadaniem dziecka musi być zrobienie zadania przed upływem wyznaczonego czasu. Konieczne przy tym jest natychmiastowe sprawdzenie poprawności zadania.

Poprawianie zdolności słuchania

Nadpobudliwe dzieci często niedosłyszą i nie zarejestrują ważnych instrukcji. Często w ogóle nie słyszą, co się do nich mówi. Brakuje im umiejętności aktywnego słuchania, które oprócz przyjmowania i słyszenia słów, pozwala zrozumieć ich treść.

Pomocne dla dziecka w aktywnym słuchaniu mogą być następujące techniki: przygotowanie krótkich instrukcji złożonych z prostych krótkich zdań; powtarzanie instrukcji tak często, jak jest to potrzebne; nakłanianie dziecka do powtórzenia instrukcji po jej usłyszeniu, a później do powtórzenia jej sobie jeszcze raz. Nauczyciele dla podkreślenia wagi komunikatu używają dodatkowych sygnałów, np. podniesienie ręki czy zapalenie światła; korzystanie dla zilustrowania i podkreślenia informacji z pomocy wizualnych (obrazki, schematy, kluczowe hasła zapisane na tablicy).

Trudnym zadaniem dla osób nadpobudliwych jest właściwe rozplanowanie czasu. Te dzieci często natychmiast odrywają się od wykonywanego zadania i angażują w inne, atrakcyjniejsze. Pewne techniki mogą im pomóc we właściwym rozporządzaniu czasem; są to: ustalenie planu pracy, przygotowanie spisów i list rozplanowujących wykonanie jakiegoś zadania, nakłanianie ich do "odhaczania" czynności, które już wykonali.

Zmiany organizacyjne

Wprowadzamy i stosujemy plan dnia, plan zajęć, jasne i zrozumiałe reguły postępowania (dotyczące zachowania w różnych sytuacjach) i konsekwentnie ich przestrzegamy, sprawdzamy notatnik dziecka, żeby mieć pewność, że korzysta on z kalendarza, zapisuje prace domowe.

Nie ma badania albo testu, który pozwala stwierdzić, które dziecko jest nadpobudliwe, a które nie. Różne jest także nasilenie objawów w zależności od sytuacji. Są one silniej wyrażone w czasie podejmowania wysiłku umysłowego lub konieczności zachowania ciągłej uwagi - słuchanie nauczyciela, czytanie szczegółowego materiału, monotonna praca - natomiast mogą być niewielkie lub zupełnie nieobecne w nowej, interesującej sytuacji, a także w czasie indywidualnego kontaktu z dorosłym.

Na podstawie

nr 6 (159) "Edukacja i Dialog"

czerwiec 2014 Tomasz Wolańczyk, Magdalena Skotnicka, Artur Kołakowski, Agnieszka Pisula

Beata Łosiowska — terapeuta